περιμένω.

III

Ἐπειδή, ὁ Πετρῆς ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ, ἀπὸ ἀνυπομονησία πήδησα ἔξω καὶ ἐγὼ καὶ μὲ δυσκολία μεγάλη κατόρθωσα ν' ἀνεβῶ στὴν κορυφὴ τῆς ὄχθης.

Γυρίσω τότε καὶ κύτταξα τὸν ποταμό.

Ἡ ὁμίχλη εἶχε καθαρισθεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ γυάλιζε σᾶν ἀπέραντος καθρέπτης, τὴν κακοκαιρία τῆς ἡμέρας, τὸν παλαβὸ ἀέρα καὶ τὴν πάχνη, εἶχε διαδεχθεῖ μιὰ μεγάλη νηνεμία, μιὰ ἐσπέρα χλιαρή, γεμάτη ρεμβασμοὺς καὶ μαγευτικὴ γαλήνη.

Ἐθαύμαζα ὅλα αὐτά, ὅταν ἔξαφνα ἀνατρίχιασα.

Μοῦ φάνηκεν ὅτι εἰς τὰ ἤρεμα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, κᾶτι γλυστροῦσε ἀπάνω, ἀπαλὰ καὶ μαλακά, καὶ κοντὰ εἰς τὶς πυκνὲς νεροῦτιές, διέκρινα κᾶτι ἄσπρο. Σκύβω καὶ μὲ συγκίνηση ἀνεγνώρισα λευκὴ βάρκα, τὴν καταρμένη βάρκα, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν Πετρῆ, κουβαλάει τὸν χάρο !...

Καὶ ἦταν ἐντελῶς κενή.

Ποιὸς εἶδε ἀπὸ ποιὰ πνοὴ ὠθουμένη, ἀπὸ ποιὸ ἀντίθετο ρεῦμα φερομένη, ἀνέβαινε ἀπαλά — ἀπαλά, τὸν ποτσμόν, χωρὶς ν' ἀφίνῃ πίσω της γραμμὴ εἰς τὰ νερά, ἀθόρυβα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπὸ ἀτμοὺς λεπτοὺς περικυκλωμένη.

Αἰφνιδίως σταματᾷ, φαίνεται σᾶν νὰ μὴν εἴξευρε ποὺ νὰ πιάσῃ καὶ ἔπειτα σᾶν νὰ τὴν ἔσπρωξε μιὰ δύναμι ὑπερφυσική, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος ποὺ στεκόμουν, ἐγγίζει στὴν ξηρὰ καὶ μένει ἐκεῖ κολλημένη ἀπάνω εἰς τὴν ὄχθη.

Ἀκούεται τότε ἕνας λεπτός, ἕνας φευγαλέος θόρυβος ἀπάνω εἰς τὴν ὄμμο καὶ στὰ χαλίκια τῆς ἀκτῆς, σᾶν νὰ ἐβάδιζε κᾶποιος ποὺ δὲν φαινόταν βιαστικά, ἀκούω ἔπειτα λιθαράκια νὰ ξεκόβωνται καὶ νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν κρημνό, καὶ ἔπειτα νὰ σηκώνονται πλησίον μου, τὰ χόρτα, σᾶν κᾶποιος νὰ διαβαίνῃ.

Μιὰ πνοή, σᾶν ἀπὸ ὑγρὸ καὶ σκοτεινὸ ὑπόγειο, ἕνα παγετῶδες ψῦχος μ' ἔψυσε, κᾶτι τὸ ἀόρατο καὶ ἀσύλληπτο πέρασε ἀπὸ κοντά μου καὶ μ' ἐπάγωσε τόσο πολύ, ποὺ τινάχθηκα, μ' ἀποστροφή, μερικὰ βήματα, πίσω...

Ἔπειτα μ' ἕνα νευρικὸ τρόμο ποὺ μ' ἔπιασε, ἔτρεξα σᾶν τρελλὸς πρὸς τὸ σπιτάκι τοῦ Πετρῆ, ὡσὰν γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ φθάσω ἐγὼ προτήτερα ἀπὸ κᾶποιον ἄλλον καὶ νὰ εἰδοποιήσω ὅτι κᾶποιος μεγάλος κίνδυνος τοὺς ἔρχεται.

Ἅμα ἔφθασα ἔμπρὸς εἰς τὸ παράθυρο ποὺ ἦταν φωτισμένο, σταμάτησα δισταχτικὸς καὶ σαστισμένος. Ἡ σκέψις ὅτι θ' ἀνησυχοῦσα ἀδικαιολογήτως, τοὺς φτωχούς, μ' ἔκαμε νὰ συνέλθω καὶ μηχανικὰ γύρισα πάλιν πρὸς τὴν ὄχθην. Πρὶν ὅμως φθάσω εἰς τὴν ὄχθην, μὲ κατέφθασε ἡ θεία τῆς κόρης τοῦ Πετρῆ, αὐτὴ ἴσως νὰ ἦταν, καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνή, ποὺ τὴν πνίγαν οἱ λυγμοί :

— Σεῖς εἶστε, ποὺ μὲ ἔστειλεν ὁ καϋμένος ὁ Πετρῆς, νὰ σᾶς πάω στὸ Ξενοδοχεῖο ;

— Ναὶ ἐγώ... Πῶς εἶνε ἡ μικρή ;

— Ἄχ ! Πάει !... Πάει τὴν ἐχάσαμε ! ὁ πατέρας της, καθὼς ἐμπῆκε μέσα εἶχεν ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ἄξαφνα καταλάβαμε πῶς μᾶς ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα μεγάλο κρύο. Ἀμέσως τότε ἡ μικρὴ ἄρχισε νὰ παλεύῃ σᾶν φύλλο ποὺ πολεμάει ὁ ἄνεμος νὰ τὸ ξεσπάσῃ ἀπὸ τὸ κλωνάρι, ἐτέντωσε ἔπειτα τὸ κορμί της, ἀναστέναξε μιὰ φορὰ καὶ πάει τὸ πουλάκι μας.... Ξεψύχησε !.

Βροντημένος καὶ παραζαλισμένος, δὲν τῆς εἶπα τίποτα ! Γύρισα τὰ μάτια μου ἐρευνῶντας τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ ὅλην τὴν ἔκτασι τοῦ ποτσμοῦ.

Τίποτε δὲν ἐφαίνετο ἄλλο ἀπὸ τὴν γυαλάδα τοῦ νεροῦ κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ τοὺς σκοτεινοὺς ὄγκους τῶν ἰτιῶν !...

Τότε ἔσφιξα τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δυό μου χέρια καὶ διελογιζόμουν :

— Μὴ τυχὸν 'νειρεύομαι ;... Μετάφρασις **Σταμ. Σταμ.**

ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ

Κᾶποιος νέος ηὐτοκτόνησεν ἐσχάτως στὸ Βερολῖνο διὰ περιστρόφου, γιὰ μιὰ πολὺ περίεργη ἀφορμή. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε σχέσεις μὲ μίαν οἰκογένειαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διήρχετο τὰς ἑσπέρας του. Στὸ σπίτι αὐτὸ συναντοῦσε τρεῖς δεσποινίδες, τὴν κόρην τῆς οἰκογενείας καὶ δύο φίλας της. Ἔξαφνα χωρὶς καμιὰ φανερὴ αἰτία, ὁ νέος ἔγινε πολὺ σκεπτικός, πολλάκις δ' ἔπεφτε σὲ βαθυτάτην μελαγχολίαν. Ἐρωτήμενος τί ἔχει δὲν ἔδινε ἐξήγησι τῆς θλιβερᾶς καταστάσεώς του. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐμάντευε καὶ μετὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του τὸ μυστικό του, ἂν δὲν ἀπεκαλύπτετο ἀπὸ μιά του ἐπιστολήν, εὑρεθεῖσαν μεταξὺ τῶν ἐγγράφων του καὶ ἔχουσαν ὡς ἑξῆς :

«Ἀγαπῶ καὶ τὰς τρεῖς δεσποινίδας μετ' ἴσης ἀγάπης, καὶ ἐπειδὴ μὴ ἂν Τοῦρκος δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ καὶ τὰς τρεῖς ὅπως ἀποφύγω δεινότερα κακά, προτιμῶ νὰ λύσω τὸ περίπλοκον τοῦτο ζήτημα ὡς ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Γόρδιον δεσμόν, καὶ γι' αὐτὸ καὶ αὐτοκτονῶ !...»

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΕΠΗΡΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Κόμητος Γκλάϊχεν. Ἀπὸ κόμης κηπουρὸς τοῦ Σουλτάνου. Ὁ φλογερὸς ἔρωτας τῆς Σουλτανοπούλας. Ἡ ἀπόδρασίς των. Πρὸ τοῦ Πάπα. Ἡ ἄδεια τοῦ δευτέρου γάμου. Πῶς ἔζησεν ὁ κόμης μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες του. Τὸ ἀνάγλυφον.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν πόλιν Ἐρφούρτην στὴν Θουριγγία, καὶ περιερχόμενοι τὰ ἄξια θέας μνημεῖα της, δὲν παραλείπουν νὰ εἰσέλθουν καὶ στὸν ναὸν τῆς Παναγίας. Μέσα στὸν ναὸν αὐτὸν ὑπάρχει χτισμένο στὸν τοῖχο ἕνα χονδροειδὲς μεσαιωνικὸ ἀνάγλυφο, τὸ ὁποῖον παριστάνει ἕνα ἱππότην ὑψηλόσωμον, ὅστις βρίσκεται ξαπλωμένος στὴ μέση δυὸ γυναικῶν.

Ἂν ζητήσετε ἀπὸ τὸν νεωκόρο τοῦ ναοῦ νὰ σᾶς πῇ τὴν ἱστορία τοῦ ἀναγλύφου αὐτοῦ, σᾶς ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰ ἑξῆς :

Ὁ ἱππότης τοῦ ἀναγλύφου εἶνε ὁ κόμης τοῦ Γκλάϊχεν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς σταυροφορίας αἰχμαλωτίσθηκε στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐσύρθη ἐμπρὸς στὸν Σουλτάνο τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος τὸν διώρισε δοῦλο του καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν καλλιέργεια τοῦ κήπου του. Ἡ κόρη ὅμως τοῦ Σουλτάνου εἶδε καὶ ἀγάπησε τὸν ξανθὸν ἱππότην. Τόσον δὲ παράφορος ἦταν ὁ ἔρωτάς της, ὥστε τοῦ ἐπρότεινε νὰ δραπετεύσουν μαζύ. Ἂν γλύτωναν μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ἡ Σουλτανοπούλα δεχόταν νὰ γίνῃ Χριστιανὴ καὶ σύζυγος αὐτοῦ. Ὁ κόμης ἦταν νυμφευμένος. Στὴν Θουριγγία τὸν περίμενε νέα καὶ ὡραία σύζυγος, Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ; Τὰ βάσανα ὅμως τῆς σκλαβιᾶς του ἦσαν τέτοια καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας τόσο γλυκειά, ὥστε, στὸ τέλος ὁ κόμης δέχτηκε τὰς προτάσεις τῆς Σαρακηνῆς Σουλτανοπούλας. Ἐδραπέτευσαν πραγματικῶς μαζύ, δὲν τοὺς ἀνεκάλυψαν, δὲν τοὺς ἔπιασαν κι' ἔφτασαν σῶοι καὶ ἀσφαλεῖς στὴ Ρώμη.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὴ Ρώμη ὁ κόμης Γκλάϊχεν ἔσπευσε ν' ἀναγγείλῃ στὸν Πάπα τὰ γενόμενα. Ἡ πρὸς τὴν Σουλτανοπούλαν δοθεῖσα ὑπόσχεσίς του δὲν ἦτο ἱερά ; Ἡ ἐκκλησία μποροῦσε ν' ἀδικήσῃ ἐκείνην, ἡ ὁποία χάρις στὸ γόητρο τῆς ἀγάπης ἐδέχετο νὰ γίνῃ Χριστιανὴ καὶ ζητοῦσε ἐν μιᾷ ἡμέρα τὸ βάπτισμα καὶ τὸν γάμο ;

Ὁ Πάπας σκέφτηκε τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του. Ἐπέτρεψε στὸν κόμητα νὰ νυμφευθῇ ἐκ νέου χωρὶς νὰ διαλύσῃ τὸν πρῶτον του γάμον καὶ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ ἑξῆς δύο νόμιμες γυναῖκες ! Ἔτσι ὁ γάμος αὐτὸς ἐτελέσθη ἀμέσως καὶ ὁ ἱππότης μετὰ τῆς νεοφωτίστου δευτέρας συζύγου ξαναγύρισε στὴ Θουριγγία.

Τὸν ἔβασάνιζεν ὅμως ἀκόμη μιὰ σκέψις : Πῶς θὰ τὸν δεχόταν ἡ γερμανὶς σύζυγός, του, ἡ ἐπὶ τόσον χρόνον ἐν δακρύοις καὶ προσευχαῖς ἀνσμένουσα αὐτόν, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ γνρίζῃ διπλοπανδρεμμένος ; Στὴν Σαρακηνὴν Σουλτανοποῦλα, τὴν συνηθισμένη στὴν πολυγαμία, τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐφαίνετο ἀπλούστατο. Θάκανε ὅμως τὴν ἴδια ἐντύπωσι καὶ στὴν πιστὴν χριστιανήν, τὴν περιποιθῆ τευτονίδα, τὴν κόμησσαν τοῦ Γκλάϊχεν ; Ὁ κόμης ἀφιχθεὶς στὴν Θεριγγία ἄφησε τὴν Σουλτανοποῦλα στὸ δρόμο, μπρὸς στὸν πύργο του, ἀτέβηκε μόνος ἑπάνω κι' ἐρρίφθη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του, κομήσσης Γκλάϊχεν. Μετὰ τὰς πρώτας δὲ διαχύσεις τῆς χαρᾶς διηγήθηκε σ' αὐτὴν τὰς περιπετείας του, τὴν αἰχμαλωσίαν του, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖο ἐλευθερώθηκε ὑπὸ τῆς κόρης τοῦ Σουλτάνου. Προσέθεσε δὲ ὅτι ἐγένετο αὕτη χριστιανὴ καὶ σύζυγός του τῇ συγκαταθέσει τοῦ Πάπα.

Ἡ κόμησσα, ἀφοῦ τ' ἄκουσε ὅλα αὐτὰ μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, διεκήρυξεν ὅτι ἐκείνη στὴν ὁποία ὤφειλε τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου της, εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα ἴσα πρὸς τὰ ἰδικά της καὶ ἔσπευσε εἰς προϋπάντησιν της. Ἡ δύο γυναῖκες ἀγκάλιασαν μὲ φιλιὰ ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης. Ὁ τόπος ποὺ συναντήθηκαν ὠνομάσθη ἀπὸ τότε «Κοιλὰς τῆς χαρᾶς».

Τὸ τριπλοῦν αὐτὸ ἀντρόγυνο ἔζησε ἐπὶ μακρὸν εὐτυχισμένο, χωρὶς ἡ παραμικρὰ γκρίνια, δυσφορέσκεια, ἢ ἀνιυζηλία νὰ σκιάσῃ τὸν ἀνέφελο οὐρανό του. Μέχρι δὲ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐπεδείκνυον στὴν Ἐρφούρτη, εἰς τοὺς περιηγητάς, τὴν εὐρυχωροτάτην κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας κόμης τοῦ Γκλάϊχεν κατεκλίνετο μεταξὺ τῶν δύο αὐτοῦ γυναικῶν, ὡς εἰκονίζεται καὶ ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας !

Τὸ Χριστουγεννιάτικο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ!!!

Τέσσαρες σελίδες ἐπὶ πλέον, τρίχρωμο ἐξώφυλλο, μεγάλη ἐσωτερικὴ ἔγχρωμος εἰκών, ὕλη ἐπίκαιρος, διηγήματα χριστουγεννιάτικα, χριστουγεννιάτικα ἤθη καὶ ἔθιμα, ἀνέκδοτα, περίεργα, ἀστεῖα, ἱστορίες τοῦ 21, ποιήματα, παραμύθια, χίλια δυὸ πράγματα.

Κι' ἀκόμη ἀρχίζουν ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

τῶν πολιτικῶν μας, τῶν λογίων μας, τῶν καθηγητῶν, τῶν ζωγράφων, τῶν ἠθοποιῶν μας, τῶν γνωστοτέρων Ἀτθίδων, ὅπως τὰ διηγήθη ἕκαστος, μὲ φωτογραφίας καὶ σκίτσα.

Στὸ χριστουγεννιάτικο φύλλο ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. **Παύλου Κουντουριώτη, Κωστῆ Παλαμᾶ, Μαρίνας Κοτοπούλη, Γ. Καφαντάρη, κ.λ.π. κ.λ.π.**

ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ!!!

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πᾷς νὰ δανειστῇς χρήματα ἀπὸ ἕνα τιποτένιο ;

— Φίλε μου, ὅταν ἔχῃς ἀνάγκη χρημάτων καλλίτερα νὰ πηγαίνῃς σ' ἕνα τιποτένιο ποὺ σοῦ δίνει, παρὰ σ' ἕνα κιθὼς πρέπει ἄνθρωπο ποὺ δὲν σοῦ δίνει.